

Капачки за бъдеще

Репортер по телевизията:

- Намираме се на площад „Батенберг“ в столицата, където в поредната акция на живо на „Капачки за бъдеще“ се включиха стотици участници, които събраха над 50 тона пластмасови капачки, а с парите от тяхното рециклиране ще бъде оборудвана и дарена още една линейка за превозване на недоносени бебета. Разговарям с един от организаторите:
- Очаквахте ли кампанията да има такъв успех? ...

Асен отмести поглед от екрана и се обърна към Павел триумфиращо:

- Видя ли, брат!? Можело, а! Гледай ги, вече шеста линейка е това, а внесоха и модерни кувьози за няколко по-малки града. И всичко тръгна от уста на уста, от споделяния във Фейсбук и акции в училищата... А ти викаш, че в България няма много доброволчество...
- Е, това е изключението, което потвърждава правилото — с неохота сви рамене Павел, — не си ли забелязал, че повечето хора не дават пукната пара?! Подминават равнодушно страданията на другите, а и не им се прави нищо, за да подобрят положението.
- Голям песимист си. Ако всички мислеха като тебе, много ясно че не биха си мръднали пръста. Ще си стоят със скръстени ръце до второ пришествие! Въпросът е какво можем да направим, а не защо не можем. Мен тези пичове от „Капачки за бъдеще“ много ме кефят, цялата страна се втурна да събира с тях, защото повярва в каузата... Я чуй, чуй:

На екрана се виждаше усмихнат млад мъж, който разпалено обясняваше на репортера:

- Кампанията от една страна се грижи за околната среда, от друга – помага на недоносените бебета, от трета – възпитава навици у хората и променя мисленето им. Много хора ни писаха, че са започнали да събират разделно боклука и да рециклират. Доброволството е нещо важно и то трябва да се развива. Всяко гражданско общество се гради и се движи от по-активните хора, които отделят от собственото си време, за да направят средата по-добра.
- Не си ли съгласен? — викна Асен.
- Така е — промърмори приятелят му, но без същия ентузиазъм в гласа. — Прав си. Ако ние младите само се оплакваме, вместо да запретнем ръкави, едва ли светът ще стане по-добро място от само себе си. Понякога ми се струва, че това, което можем да направим, е твърде малко, и тази мисъл ме кара изобщо да не се захващам... Направо ми се отщява.

- Виждаш ли?! Отказваш се още преди да си опитал. Аз пък мисля, че всяко действие може да се разрасне и да повлече след себе си и други, и както казват „капка по капка — вир става“. Всъщност само от нас зависи да правим живота по-добър.